

v svoj kabinet. Tu se mu dobra volja kot na mig čarobne palice hipoma sprevrže v jezo. Precèj glasno sikne skozi zobe: »Preklete podlasice!« nato pa se nemočno malodane sesede na stol ob pisalni mizi in s praznim pogledom in nekakšnim studom ošine na njej naloženo šolsko učenost in modrost.

Pesmi

Vladislav
Stres

LJUBIMCA Plavala sva, ti kraj mene
dihnila s srcem morja,
se znašla v prostoru, svojem svetu.
In dobil sem tvoj zven v srce . . .
Je za trenutek, je bila soba iz ogledal očiščenja
in dva, ki se zdrzneta, kot da ni njuno.
In potem oči gledajo gladino, ki jo odmikajo roke:
O ti morje, srečen sem, morje, mati.
In potem, potem vesta da nista — dva,
da bosta vselej eno.

SLOVO *Morje . . .
Tako mirna gladina
da bi poljub dal val
Tako tiho*

da bi vsaka beseda dala toplino
meni tako prostrano
da je ne bo nikoli slišalo

TISTE OČI Vsepovsod okoli je eno
tvoje oči . . .
vidna skrivna os
ko greš proti njej
postane pravi prostor
In to morje ima moč da vzvalovi . . .
In ni ječa trdno spečega mesta — sanj
Ni z nekim prahom pokrita
Pokrit s tišino
pozabljen od vetrov . . .
Tiste oči

TAM Trenutek večnosti . . .
trenutek spoznanja bivanja biti
trenutek poleta nad črto temè
le trenutek trenutek šibkega ptiča

Tisoče medlih raznobarvnih lučk
in le ena prava
vedno več jih je
pogled je utrujen
vidim le še odsev
svetloba teme
zaprtih oči
tanko hladno razlivajoče rumenilo
zaprtih oči

V dno sega hladna voda
roka drsi prek morja in prši solze
roka ki miri valove
roka ki miri gladino
da prejelo bo spoznanje

LJUDJE *Mi smo ljudje iz sten*
IZ STEN *Navadno ne a če nabiramo*
hitro naberemo polno pest
raznobarvnih raznolikih kamenčkov ...

Vidijo jim v bistvo
imajo oči ljudi iz sten
Ko bodo zavladali
se bodo rodili ljudje gozda
nato ljudje morja ...
takrat bo zopet zavladal Človek

VRAN *Nad gozdom leti črni vran ...*
mogočna krila razprostira pred Soncem.
Na Zemljo pada senca, hladen mrak.
V hladu hite ljudje, zgrbljeni
vsak vase se zapre
in žalostne pesmi pojo,
pesmi o hladni, rumeni pegi.

In pesem vstaja.
In pesem kliče
in pesem si podaja roke,
kot travniške bilke v dihu pomladi raste.

Že se kaže izza hladnih gora
deželi uklenjeni v led,
ki Sonce prikliče vedno redkeje,
vedno teže premaga sovraštvo,
ki kot Temna ptica poleti k Soncu.

PANDORA II *Pot v zrcalu je ozka, skalnata,*
strupeno prhneča.

V njenem šopku rož
je življenje šestih Bud
in me vsako noč tiho vabi v hišo temè
na oni strani reke,
kjer je nebo sesirjeno in Zemlja balon.

SIZIF Utrujen sem od tebe Bog
 utrujen sem od vas ki mu pojete hvalnice
 vrači.
 Utrujen sem od teže.

Nebo bom preklel
 vanj krogle ognjene, nabuhle
 koničaste vrgel
 izgnal v tvoje naročje, v tvoja usta
 svojo norost.
 Skalo na ramah bom zdrobil v prah.
 Da nam boš dal mir.

Človek je to kar je
 in pusti ga pri miru
 in ko si bo sam svoj, svoboden
 izlizal rane, bo vstal nov, čist in bel.

*

Nekoč ti drobil je dušo jastreb
 in ti jemal cvet za cvetom z belega telesa
 danes iz kljuna je rodil pijavko
 in jo lepi na tvoj sèn
 da ti dušo trzajočo izsesa.

REKA V črni reki plavajo bela telesa
 v črni reki prostora plavajo bela telesa
 sama so in ničesar ne vidijo
 jočejo, kot sveče dogorevajo.

Če bi vedeli da so ribe
 bi se družili v jate
 če bi vedeli za svojo belino
 bi jata dobila oči.

A v črni reki tonejo, reka jih nosi
 z rokami v grozi grabijo
 s črnimi kriki kričijo.

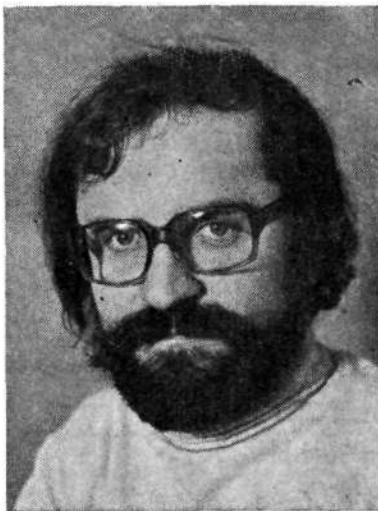
*

Črna jata ptic

se je usedla
 na desno stran tehtnice, na levo stran
 potem se je zakotalilo srce
 mesto je okamenelo, tihi zvoni
 so postajali vse glasnejši, močnejši
 in zdrobili v svoji pesti v prah.
 In Bogovi so se strašno krohotali
 ko so se dokopali do prestola.

DIH POMLADI

Naj v vetru dih pomladi veje
 in naj metulji vstajajo z vonjem rož
 naj veje prek mojih ust, oči in las
 in naj me zlatí
 dih pomladi.

Mate
 Dolenc

Vdana žena

Pogrebni sprevod je bil dolg, črn in moker. Dežniki so se v ritmu pogrebnega marša zibali nad glavami udeležencev in po njihovih napetih površinah so polzele kaplje in padale na ramena. Čez pokopališče je bil poveznjen siv, vlažen zvon, ki je dušil; ob stezah, po katerih se je vil sprevod, so nemo stale pokončne ciprese, ki so jim z vej polzele kaplje, kot čas — z

višjih na nižje, do tal. Pod petami je škrtal premočeni pesek. Nekatere stare ženske si niso mogle kaj, da se med hojo ne bi bile pogovarjale. »Tako tragična smrt,« je rekla ena, in druga; »Pa tako mlada je bila,« in tretja: »Pomislí — na dan poroke gre in umre,« in četrta: »Sicer sta pa deset let živela skupaj neporočena,« in spet prva: »Kdo ve, če ne bi bila umrla že prej, če bi se bila prej poročila,« in spet druga: »Nekateri niso rojeni za srečo . . .« in spet tretja . . .